

Ukrainian A: literature – Standard level – Paper 1
Ukrainien A : littérature – Niveau moyen – Épreuve 1
Ucraniano A: Literatura – Nivel Medio – Prueba 1

24 April 2024 / 24 avril 2024 / 24 de abril de 2024

Zone A afternoon	Zone B afternoon	Zone C afternoon
Zone A après-midi	Zone B après-midi	Zone C après-midi
Zona A tarde	Zona B tarde	Zona C tarde

1 h 15 m

Instructions to candidates

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a guided analysis of text 1 or text 2.
- Use the guiding question or propose an alternative technical or formal aspect of the text to focus your analysis.
- The maximum mark for this examination paper is **[20 marks]**.

Instructions destinées aux candidats

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez une analyse dirigée du texte 1 ou du texte 2.
- Utilisez la question d'orientation ou proposez une autre manière d'aborder le texte en choisissant un aspect technique ou formel sur lequel concentrer votre analyse.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est de **[20 points]**.

Instrucciones para los alumnos

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un análisis guiado del texto 1 o del texto 2.
- Utilice la pregunta de orientación o proponga otro aspecto técnico o formal del texto en el que centrar su análisis.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es **[20 puntos]**.

Напишіть аналіз **одного** з наступних текстів, керуючись запитанням.

1. Наступний текст є уривком з есе «Земля» Ніни Бічуї.

- Місто могло порятувати від усього. Досить було пірнути у вулицю — і звідусіль мене обступали затишок і захист, котрий ніщо не могло просвердлити, туди ніяк не міг втиснутися страх, бо що могло подіятися в місті з дитиною? Я не розпитуючи могла знайти в місті потрібний напрямок. Досить же було відірватись від нього, від непорушної й розумної
- 5 логіки вулиць, від гармонії чітких ліній площ і провулків, досить було опинитись поза межами міста — і всі дороги губились, я втрачала не тільки почуття простору, а й розуміння напрямку, усе йшло довкола мене коловоротом, павутиною обплутувало, і я навіть у часі вже не орієнтувалась. У місті я знала, котра година, без годинника. Рух транспорту, тінь над будинком, колір дахів, зблиск сонця на трамвайних рейках — чи не служить це все
- 10 орієнтиром для визначення часу?
- Світанок, сутінки й темрява у місті легкі, спокійні, перехід від галасливого дня до нічної тиші не мучить, і не разить, і не лякає — поза містом цей перехід надто різкий, від нього родиться бентежний страх, такий непереможний сум родиться, що хоч качайся в траві і криком кричи, коли заходить сонце, коли падає сонце в сутінки, і стає тихо, наче в колодязі,
- 15 де висохла вода, тоді хтозна про що починаєш думати, тоді розчиняєшся і зникаєш, немає твоєї волі й нема твого “я”, існують лише безконечність і сутінки, від котрих тебе ніщо не може захистити, бо не можеш опертись об міцний мур міста.
- Сірі, добрі, вогкі світанки, і такі ж вечори — можна тоді пестити долонями спину будинків, і ти в безпеці, над тобою простерті руки міста, воно з тобою, під тобою, при тобі, ти й воно — нерозлучні, воно без тебе — ніщо, бо без тебе в ньому не буде руху, а ти без нього не матимеш притулку й захисту.
- Земля може обійтись без тебе. Вона собі спокійно обростатиме зеленим без тебе чи з тобою, вона нестиме на собі ріки і здійматиме вгору трикутники гір — вона так само буде масна, чорна, сіра, жовта або зелена — з тобою чи без тебе. Місто ж без людей вмирає
- 25 відразу, і тому робить усе, щоб уберегти людину і притягнути її до себе. Земля самостійна, вона про людину не дбає, хіба що ти сам витягнеш з неї — навіть попри її волі не раз — те, чого прагнеш. Земля байдужа, мов гроза, від землі і її самостійності нема порятунку ніде, як тільки у місті.
- І от несподівано я маю клаптик землі, маленький клаптик землі, і на ньому — кілька яблуньок, котрі не дадуть плоду ані тепер, ані ще наступного літа, я навіть не знаю, який
- 30 то сорт — чи якісь червоні, солодкі, а чи кислі, з зеленкуватою шкіркою. На тій землі росте густий лукавий пирій, корінь якого — тут, а зелене пагіння — аж у другім кінці городця, землі цієї не торкалась лопата вже років із сім, і от я врізаюсь у ту землю, лопатою, як зубами, і відчуваю, що боюсь її дедалі більше, боюсь інакше, ніж раніш, бо вона відразу, як тільки я
- 35 надрізала її, почала зваблювати, притягати до себе, а я безсила опертись, безсила покинути лопату, хоч ніхто не змушує мене до копання.
- То що ж мені в тій землі? Навіщо мені те жовте, масне, закорінене й хробачливе глинище? Чому воно маячить мені перед очима навіть тоді, як я заплющую очі?
- Відганяючи те маячіння, думаю про місто — так, неначе боюсь зрадити, хоча б на
- 40 мить зрадити.
- Міста цього я собі не вибирала, ані воно мене — просто ми зустрілися і вже не годні відтоді розлучитися, принаймні я не можу покинути його.
- У мені застаються усі його відбитки, і кожна зміна його стає зміною в мені. Я пам’ятаю все — від дитинства аж понині, кожен день і кожна щербину навпомац знаю, спадала на
- 45 мене велич ленинградських вулиць із незаперечним і похмурим маєстатом та імпазантністю будівель і віддалей; ласкаво виплескував свою красу просвітлений, весь, як осінній ліс, Вільнюс; завислий на містках, ажурних і міцних, майже нереальний у тумані нічний Тарту змусив запам’ятати цей його чарівний силует; Київ щедро — бо найщедріший з усіх міст на

50 світі — дарував усе геть чисто від просторіні до золота. Псков прив'язував, як чорного човна на чорній воді, котра ще більше відтіняє білу навічну завороженість його стін; і все-таки я верталась до того вокзалу, схожого на оранжерею, де дивними екзотичними рослинами здаються ліхтарі, кіоски й вагони, де рейки чимдуж спішать вирватись геть і так само спішать опинитися знову під склепінням. Нічого мені не треба, окрім тих вулиць, саме тих, тільки тих завулків, де ніяк не можуть розминутися два трамваї і нагально дзеленькотять, порушуючи заборону звукових сигналів. А також тих дворів, де серед зеленкуватої глибокої вогкості може несподівано оселитись звиклий до південного сонця платан чи кипарис. А також тієї говірки, бистрої, насиченої чудними інтонаціями, вслухаючись у мелодію котрих, ризикуєш не розрізнити слів. А також тих імен, старовинних і повнозвучних, котрі дають тут своїм дітям не через те, що так велить мода, а з любові до тієї повнозвучності. Роксоляна, Дзвенислава, Любомир, Уляна, Маркіян — само в собі вже характер; розкіш звуків...

60 Скопана земля не чахне і не скніє, хоч я змушую себе не вертати і до неї, боячись зради. День, два, десять і більше. А потім таки приходжу, бо гостро вдаряє в мене жалість: сонце, сухо, вона розламується від спекоти, і кров на її розтрісканих губах обсихає без води. Над вузьким рівчаком, де біля кринички калабанькою зосталася вода, густо гудуть бджоли. 65 Кажуть, це означає, що довго ще не бути дощу. Одна з прикмет, котрі народила земля. Суха — пересохла, вона, однак, жива, і раптом я, стидуючись своєї сентиментальності, нахилиюся над упертою зеленню і гладжу жовтий цвіт огірків і до безтями радію, що той цвіт зав'язується.

- Як і з яким ефектом використовується в тексті образна мова для передачі авторського сприйняття навколишнього світу?

2. Наступний текст є віршем «Знайди собі жінку для життя...», написаним Юлією Мусаковською.

Знайди собі жінку для життя...

- Знайди собі жінку для життя,
для продовження роду,
для праці,
для збереження традицій і звичаїв.
- 5 Жінку, яка відлипає, мов тісто від пальців,
коли її достатньо вимісиш.
Жінку, яка крохмалить постіль і сорочки,
має маленьку родимку на верхній губі,
знає дати народження всіх твоїх родичів,
- 10 не забуває спитати,
чим ти сьогодні обідав.
Жінку, яка розуміє з півслова, з півпогляду,
вранці незмінно наспівує щось веселе,
вміє долати всі побутові клопоти,
- 15 білим промінням наповнюючи оселю.
Жінку, яка говорить з вазонами,
з усіма сусідськими дітьми,
жартує із зустрічними п'яницями —
і нічого їй, ані тріщинки, ані оскоми,
- 20 жодної крихти на блискучій стільниці.
Усмішки її, витримки — всім, а тобі — з лихвою.
Щоб не вrekli, затисни зап'ястя червоною ниткою.
Знайди жінку для життя — і живи з такою.
Обіцяю більше тобі не снитись.

- Як і яким ефектом образність формує смисл для читача у цьому тексті?

Disclaimer/Avertissement/Advertencia:

Content used in IB assessments is taken from authentic, third-party sources. The views expressed within them belong to their individual authors and/or publishers and do not necessarily reflect the views of the IB.

Le contenu utilisé dans les évaluations de l'IB est extrait de sources authentiques issues de tierces parties. Les avis qui y sont exprimés appartiennent à leurs auteurs et/ou éditeurs, et ne reflètent pas nécessairement ceux de l'IB.

Los contenidos usados en las evaluaciones del IB provienen de fuentes externas auténticas. Las opiniones expresadas en ellos pertenecen a sus autores y/o editores, y no reflejan necesariamente las del IB.

References/Références/Referencias:

1. Ніна Бічуга, 2014. *Земля* [online] Available at: <<https://lib.com.ua/uk/book/zemlia-3/>> [Accessed 07 September 2023]
2. Юлія Мусаковська, n.d. *Знайди собі жінку для життя...* [online] Available at: <<https://onlyart.org.ua/yuliya-musakovska-znajdy-sobi-zhinku-dl/>> [Accessed 07 September 2023]